

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 25/09/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

BÀI 204

GIỚI LÀ ĐỂ RẼN DẠY CHÍNH MÌNH

Giới luật, giới cấm là để răn dạy chính mình, không phải để răn dạy người khác. Hằng ngày, chúng ta nhìn thấy người khác phạm giới, không giữ giới, giữ giới không nghiêm thì chúng ta đã phá đi tâm thanh tịnh của mình. Người khác giữ giới hay không là việc của họ, điều quan trọng là chúng ta quán sát chúng ta có giữ giới hay không. Chúng ta là phàm phu, chúng ta nhìn thấy người khác không giữ giới, làm sai thì chúng ta thường làm theo. Thí dụ, khi có đèn đỏ nếu có người không dừng lại thì nhiều người khác cũng không dừng, đây được gọi là hiệu ứng đám đông. Có những đèn đỏ mọi người thường không dừng lại, khi có cảnh sát đến thì rất nhiều người bị giữ vì vi phạm an toàn giao thông.

Hòa Thượng nói: ***“Giới luật của nhà Phật là để răn dạy chính mình, không phải để răn dạy người khác cho nên giới luật của nhà Phật chân thật đáng được chúng ta tán thán. Chúng ta phải chính mình giữ giới luật, không cần quan tâm đến người khác, người khác có giữ giới, có tuân thủ hay không là việc của họ, chúng ta chỉ cần quan tâm đến việc của mình”***. Trong cuộc sống rất ít người phản tỉnh về điều này, người khác chệnh mảng là việc của họ, chính mình phải chuyên cần, tinh tấn, nỗ lực. Nếu chúng ta nhìn thấy nhiều người chệnh mảng nên chúng ta không nỗ lực thì chúng ta đã sai. Người khác chệnh mảng, lười biếng là việc của họ, nỗ lực, tinh tấn là việc của chúng ta. Chúng ta nỗ lực, tinh tấn để hoàn thiện chính mình. Tôi biết, có người sau khi nỗ lực một thời gian thì họ hoàn toàn đổi mới, hiện tại, họ đã tự tin, không còn rụt rè, xấu hổ. Có những người ngày ngày chệnh mảng, lười biếng mà không có sự phản tỉnh.

Có một người hằng ngày thức dậy vào 4 giờ sáng để thu hoạch rau, hiện tại, anh đã đón được mẹ và người em trai nghênh ngang đến chùa ở, điều đặc biệt là mọi người đều hoan hỷ tiếp nhận. Người Mẹ của anh từng bị bệnh rất nặng, người em trai thì nghênh ngang hiện tại mọi người được làm việc, niệm Phật, tụng Kinh. Sau một thời gian nỗ lực thì anh đã chuyển đổi được nghiệp lực vô cùng xấu ác của mình. Chúng ta chỉ cần nỗ lực một thời gian ngắn thì sẽ có sự chuyển đổi vô cùng tích cực. Hiện tại, anh còn có phước hơn tôi! Chúng ta không dễ mời Cha Mẹ về chùa để tu tập vì chưa chắc Cha Mẹ chúng ta đã đồng ý. Hằng ngày, có khoảng ba, bốn Phật tử qua nhà tôi để nhắc mẹ tôi niệm Phật, bà bảo mọi người không cần qua nhưng mọi người

vẫn qua niệm Phật khoảng 1,5 giờ, nếu bà không niệm thì mọi người niệm cho bà nghe. Vì mọi người rất nhiệt tình nên Mẹ tôi cảm thấy ngại và cũng ngồi niệm Phật cùng. Hằng ngày, mỗi chúng ta phải nỗ lực, nếu chúng ta chệnh mảng thì chúng ta đã lãng phí một ngày. Trước đây, tôi cũng giống như mọi người, đến giờ niệm Phật thì tôi cảm thấy chưa sẵn sàng, hiện tại, tôi chưa thật sự siêng năng nhưng mỗi khi đến giờ thì tôi đi niệm Phật. Đây là tôi đã có sự chuyển đổi. Nếu chúng ta không nỗ lực, tinh tấn thì không thể thay đổi được nghiệp quả của mình.

Hòa Thượng thường nhắc: “**Chúng ta phải dũng mãnh, tinh tấn một cách đặc biệt**”. Hằng ngày, chúng ta phải tuyệt đối tuân thủ quy củ, quy điều. Những điều chúng ta đã định ra thì nhất định phải làm. Những việc đoàn thể đã định đặt thì nhất định chúng ta phải tuân thủ, không được làm theo ý mình. Người làm theo ý mình thì chắc chắn sau một thời gian sẽ làm sai, sẽ dẫn đến việc không thể cứu chữa.

Trong nhà Phật dạy chúng ta: “**Y giáo phụng hành**”. Chúng ta phải làm “y” theo những lời dạy của Phật, của Tổ Sư Đại Đức. Nếu chúng ta thêm cách thấy, cách làm, cách nghĩ của mình thì chắc chắn sẽ sai. Chúng ta phải tuyệt đối tuân thủ quy chuẩn, quy điều. Nếu mỗi ngày chúng ta tùy tiện một chút thì sự tùy tiện sẽ ngày càng lớn và sẽ không thể sửa đổi. Trong “*Liễu Phàm Tứ Huấn*” đã nói: “*Đừng cho rằng việc thiện nhỏ mà không làm, đừng cho rằng việc ác nhỏ mà làm*”. Việc thiện nhỏ giống như giọt nước, giọt nước nhỏ lâu ngày cũng sẽ đầy chum. Chúng ta làm việc ác nhỏ thì lâu ngày sẽ trở thành việc ác lớn, khi đó, đại họa sẽ đến.

Hằng ngày, cho dù chúng ta ở một mình, không có người quản, chúng ta cũng phải tuyệt đối tuân thủ quy chuẩn, quy điều, làm tốt mọi việc. Tôi đã ở đây một mình hơn mười năm, chưa bao giờ tôi ngủ dậy sau 4 giờ, những ngày tôi bị bệnh rất nặng tôi vẫn dậy sớm. Tôi tự quy định cho mình khuôn khổ, giờ nào là giờ ăn, giờ nào là nghỉ, giờ nào là giờ dậy, giờ nào là giờ học, giờ nào là giờ lạy Phật, giờ nào là giờ niệm Phật. Chúng ta phải tuân thủ quy định và ngày càng siết chặt. Giới là để răn dạy chính mình, để chúng ta ngày càng nỗ lực, vượt qua tập khí xấu ác. Nếu chúng ta không vượt qua tập khí của mình thì ngay đến Phật Bồ Tát cũng không thể giúp chúng ta.

Hòa Thượng thường nói: “**Phật Bồ Tát không ngừng tinh tấn**”. Chúng ta phải tự chính mình tinh tấn. Trong hệ thống có những người trước đây chưa từng biết tiếng Hán nhưng hiện tại nhiều người đã có thể làm công tác dịch thuật. Chúng ta nỗ lực, sau 3 năm chưa thành công thì 5 năm, 8 năm, chúng ta sẽ thành công. Trước đây có người nói với tôi, để dịch được chữ Hán thì cần học tập trong 15 năm. Tôi nói, đây là họ đã đi vòng, trước tiên chúng ta nên học 214 bộ, mỗi ngày chúng ta học ba bộ thì sau 3 tháng chúng ta đã học xong. Sau khi học xong 214 bộ, chúng ta có thể bắt đầu dịch một bộ Kinh, chữ nào chưa biết thì chúng ta tra từ điển, nếu chúng ta dịch một bộ Kinh trong 1 năm thì sau 3 năm chúng ta dịch được ba bộ Kinh. Chúng ta có thể

bắt đầu học từ bộ “*Nhi đồng học Phật*”, sau khi học xong chúng ta sẽ tiếp tục nghiên cứu để có thể dịch Kinh. Nếu chúng ta học 3 năm chưa được thì học 6 năm, sau 9 năm mà chúng ta có thể dịch thì chúng ta đã giúp được chính mình và giúp được chúng sanh. Mỗi chúng ta phải tự cho mình khuôn khổ. Có những người hằng ngày chênh mảng, dùng thời gian để lướt mạng xã hội. Người xưa kể câu chuyện, vị Thầy Hương Đăng từ người khờ khạo không biết gì, sau 3 năm tinh tấn nỗ lực niệm Phật thì tâm định, trí tuệ khai mở. Chúng ta phải tự lên thời khóa biểu cho chính mình. Thời khóa biểu là trình tự trong cuộc sống mà chúng ta phải tuân theo.

Buổi sáng, khi tôi thức dậy, tôi nhất định phải nhìn đồng hồ xem đã mấy giờ, nếu sau 3 giờ thì tôi phải ngồi dậy, nếu trước 2 giờ 59 phút thì tôi được nằm tiếp. Đây chính là chuẩn mực. Chúng ta làm một việc lâu ngày, dài tháng thì sẽ quen với việc đó. Chúng ta thường nhìn thấy người khác là phi thường nhưng nếu nỗ lực thì chúng ta cũng làm được. Chúng ta tuân thủ, chuyên cần giữ giới nhưng không được đi nhìn lỗi người khác, nếu chúng ta làm như vậy thì chúng ta đã mất đi tâm thanh tịnh. Chúng ta nhìn thấy người khác lười biếng, chênh mảng thì chúng ta thường sẽ học theo.

Hòa Thượng nói: “*Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: “Nhược chân tu hành nhân bất kiến thể gian quá”. Nếu là người chân thật tu hành thì không thấy lỗi của người”. Chúng ta không thấy lỗi của người thì tâm chúng ta liền được định. Trong tu học Phật pháp, điều quan trọng nhất là tâm phải định, chúng ta giữ giới thì sẽ được định. Chúng ta nhìn thấy người khác làm không vừa mắt, nhìn thấy người kia phá giới thì cho dù chúng ta trì giới luật tinh nghiêm hơn thì tâm chúng ta cũng không thể định, vì tâm chúng ta đã không thanh tịnh*”. Người chân thật tu hành thì thời gian để quán tập khí, phiền não của chính mình còn không có, nên không có thời gian nói đến tập khí, phiền não của người khác!

Chúng ta là người quản lý đoàn thể thì chúng ta vẫn phải nhắc nhở mọi người. Tổ Sư Đại Đức đã làm ra tám gương cho chúng ta. Có người hỏi một vị Lão Hòa Thượng, nếu Ngài vãng sanh thì sẽ đạt được phẩm vị gì. Vị Lão Hòa Thượng đó nói: “*Ta vì tiếp tăng độ chúng nên phẩm vị giảm đi hai bậc*”. Lão Hòa Thượng có thể vãng sanh thượng phẩm trung sanh nhưng giảm đi hai bậc chỉ còn là trung phẩm trung sanh. Người quản chúng thì tâm sẽ bị loạn, nếu không cẩn trọng thì có thể sẽ không thể vãng sanh.

Hòa Thượng nói: “*Nhân giới được định, nhân định khai trí tuệ*”. **Định chính là tâm thanh tịnh. Chúng ta nhìn thấy người khác không giữ giới, phá giới mà tâm sinh phiền não thì không thể định. Nhất định chúng ta phải biết định là tâm thanh tịnh**”. Chúng ta phải giữ tâm được thanh tịnh. Hằng ngày, chúng ta dùng giới luật, quy chuẩn, quy điều để đo lường người khác thì chúng ta đã làm hỏng đi tâm thanh tịnh của mình. Điều quan trọng nhất là nếu đủ duyên thì chúng ta nói để giúp người

khác thay đổi nhưng tâm chúng ta không được lưu lại những việc này. Điều này rất khó! Chúng ta là phàm phu nên chúng ta luôn dính mắc, do vậy chúng ta phải biết giữ mình.

Tổ Sư Đại Đức nhiều đời luôn luôn tìm cách viễn ly thế giới Ta Bà bằng cách đến ở những nơi “*thâm sơn cùng cốc*”, gần như không có người đến. Tổ Sư Đại Đức phải giữ mình như vậy! Nếu chúng ta tiếp xúc quá nhiều người thì chúng ta không thể không bị loạn động. Khi Hòa Thượng chưa vãng sanh, Ngài bốn ba khắp nơi trên thế giới, xong việc thì Ngài trở về tịnh thất ở trên núi. Những người hộ pháp của Hòa Thượng cũng rất hiểu chuyện, người ở trong khu vực hộ thất thì sẽ không được phép nói chuyện với Hòa Thượng, khi nào Hòa Thượng hỏi thì họ mới được phép trả lời. Hòa Thượng ngày nào cũng giảng Kinh, thuyết pháp, nếu họ muốn hiểu thì có thể mở Kinh pháp để nghe. Hòa Thượng đã bốn ba khắp nơi nếu khi Ngài trở về mà những người hộ pháp tiếp tục hỏi thì Ngài sẽ không có thời gian nghỉ ngơi. Các bậc đạo hạnh còn biết giữ mình, chúng ta chưa có đạo lực, định lực, chúng ta gặp danh dính danh, gặp lợi dính lợi, gặp sắc dính sắc, gặp ăn dính ăn, gặp ngủ dính ngủ nên chúng ta rất khó có được tâm thanh tịnh.

Tôi ở thành phố nhưng nơi này cách xa chốn đông người, ngày Tết cũng không có ai đến, tôi cũng không muốn tiếp khách. Tôi cảm thấy may mắn vì có thể giảm đi sự tiếp xúc với người, có những người mang theo rất nhiều phiền não, xen tạp. Chúng ta nên giảm sự tiếp xúc, giảm thọ nhận của người. Từ trước đến nay, rất nhiều người ngỏ ý xin được cúng dường, hỗ trợ nhưng tôi đều hỏi họ nghe pháp được bao nhiêu lâu rồi. Nếu họ nói là họ mới nghe pháp được hai, ba năm thì tôi khuyên họ nên nghe thêm hai, ba năm nữa, sau khi nghe pháp thêm thì họ sẽ biết cách làm như thế nào. Rất ít người nghe pháp một cách chuyên tâm, nếu chúng ta tiếp nhận sự đãi ngộ của những người này thì chúng ta sẽ phiền phức. Thay vì tiếp nhận, chúng ta phải nên đi cúng dường những người này!

Hòa Thượng nói: “***Giới luật của Phật chân thật là vĩ đại, chân thật là không gì bằng! Giới luật của Phật chỉ là giới cấm cho chính mình***”. Giới của nhà Phật là để chính mình giữ không phải là để chúng ta bảo người khác giữ, không phải là nấu đồ chay cho người khác ăn còn mình thì vẫn ăn mặn. Có người bảo người khác tu một pháp nhưng họ tu theo một pháp khác. Sự vĩ đại của giới luật nhà Phật là chính mình phải giữ, là để răn dạy, kìm kẹp chính mình. Ma thì bảo người khác làm nhưng họ không làm. Có người bảo người khác đừng tham, đừng sát, đạo, dâm nhưng chính họ vẫn tham, sân, si, mạn. Chúng ta chú ý điểm này thì sẽ phân biệt được chánh tà.

Hòa Thượng nói: “***Giới ở nhà Phật là để răn dạy chính mình không phải là để răn dạy người khác. Người khác phạm giới cũng tốt, giữ giới cũng tốt, không liên quan đến mình. Chúng ta nhất định không khởi tâm, không động niệm với tất cả***

mọi người vậy thì chúng ta mới được nhất tâm”. Để làm được điều này thì khó, hiện tại, chúng ta nghe để nắm được khái niệm.

Hòa Thượng nói: *“Cho nên Phật dạy chúng ta, mỗi người chính mình phải giữ giới luật, không cần quản người khác. Việc này rất phù hợp với xã hội hiện đại, ngày nay khoa học cũng bảo chính mình rắn dạy, giữ gìn chính mình. Mỗi một người tự chính mình đều có thể tuyệt đối tuân thủ quy củ”*. Chúng ta không chờ người khác tuân thủ quy củ thì chúng ta mới tuân thủ. Thí dụ, chúng ta gặp đèn đỏ thì nhất định phải dừng lại, người khác vượt đèn đỏ là việc của họ. Những nơi không có công an, không có Camera thì mọi người thường vượt đèn đỏ, chúng ta phải tuyệt đối tuân thủ tín hiệu giao thông.

Hằng ngày, chúng ta phải tuân thủ chuẩn mực, phép tắc, quy củ, chúng ta đến nơi nào thì phải tuân thủ theo quy củ, phép tắc ở nơi đó. Chúng ta không thể đem quy củ, phép tắc của mình đến nơi khác, bắt người khác phải theo mình. Mỗi nơi có phép tắc, quy củ khác nhau. Hôm trước, các chú ở Huế nói với tôi, hiện tại ở đây có quy định là nghiêm cấm mọi người bắt cá vừa được thả. Phóng sanh là mỹ đức vô cùng tốt đẹp nhưng ở nhiều nơi, sau khi mọi người phóng sinh thì liền có những người bắt những con vật đó. Ở Sài Gòn, mọi người vừa thả cá thì ngay sau đó, có người dùng lưới điện bắt cá. Ngày 23 tháng chạp mọi người đi thả cá đây là một mỹ đức đẹp của dân tộc ta.

Hòa Thượng nói: *“Thế nhưng cũng có một số người không tuân thủ quy củ thậm chí trong đoàn thể, trong tăng đoàn cũng có những người không tuân thủ quy củ. Phật dạy chúng ta một phương pháp đó là không nói đến, không nhắc đến, không bận tâm đến họ nữa vậy thì chúng ta mới có thể giữ được tâm mình thanh tịnh. Nhất định phải giữ gìn tâm thanh tịnh của chính mình. Chúng ta đề khởi câu “A Di Đà Phật” bằng tâm thanh tịnh thì tâm chúng ta mới đạt đến nhất tâm. Đây là một nguyên tắc vô cùng quan trọng mà chúng ta cần ghi nhớ. Hằng ngày, chúng ta tu học Phật pháp chính là tu Giác – Chánh – Tịnh. Chúng ta học chính là học Giới – Định – Tuệ. Giác mà không mê, chánh mà không tà, tịnh mà không nhiễm. Chúng ta học Giới – Định – Tuệ thì chúng ta chỉ quản chính mình không quản người khác. Người khác có thanh tịnh, giác ngộ hay không thì đó là việc của họ. Chúng ta hằng ngày, nhất định phải hỏi chính mình có giác ngộ hay không, chính mình có thanh tịnh hay không, đây mới gọi là chúng ta ngày ngày đang học Phật”*.

Chúng ta phải hỏi chính mình có giác ngộ hay không, việc người có giác ngộ hay không là việc của người. Ngày ngày, chúng ta phải quán sát chính mình có thanh tịnh hay không. Chúng ta chìm đắm trong phiền não, lo buồn thì chúng ta học Phật sẽ không có được lợi ích. Có những người làm những việc tưởng chừng lợi ích chúng sanh nhưng thực ra là chỉ xây đắp bá đồ, tham cầu cho riêng mình. Nếu họ làm một

thời gian ngắn thì mọi người không nhận ra nhưng sau một thời gian mọi người sẽ nhận ra vì họ có được lợi ích nhưng chúng sanh thì không nhận được lợi ích.

Hòa Thượng dạy chúng ta, giới luật là để răn dạy chính mình. Pháp luật, quy chuẩn, quy điều cũng là để răn dạy chính mình. Chúng ta làm những việc đúng pháp luật thì chắc chắn sẽ được pháp luật che chở, chúng ta làm trái pháp luật thì chắc chắn phải nhận chế tài. Những điều răn dạy là để chúng ta có được bình đẳng, hạnh phúc, an vui, mọi người cùng có lợi. Người chân thật học Phật luôn xem trọng giới luật hàng đầu. Khi Thích Ca Mâu Ni Phật sắp nhập Niết Bàn, An Nan hỏi Phật: “*Khi Ngài còn sống thì chúng con nghe theo Ngài, bây giờ khi Ngài nhập Niết Bàn thì chúng con nghe theo ai?*”. Thích Ca Mâu Ni Phật nói: “***Lấy giới làm Thầy, lấy khổ làm Thầy***”. “*Khổ*” là chúng ta không ngại khó nhọc, làm tất cả những việc cần làm để lợi ích chúng sanh, lợi ích xã hội. Có những người cho rằng nằm trên gai, nằm trên lửa, hành hạ mình là khổ, chúng ta không cần làm như vậy, chúng ta chỉ cần làm tất cả những việc cần làm. Bà Hứa Triết cả cuộc đời phục vụ những người bệnh khổ không có người chăm sóc, đây là bà làm tất cả những việc cần làm để lợi ích chúng sanh.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập Mang lại lợi ích cho mọi người!